

Aleksis K - viikonvaihte

Hirviökärpänen

Pohjois-Suomeakin uhkaa nyt julmettu petoelukka, joka on saanut etelän paniikin valtaan. Hirvikärpäset ovat levinneet jo Oulun eteläisille porteille ja jatkavat matkaansa kohti kaupunkia kuin Hannibal Roomaan. Päivänä minä hyvänsä alkaa jostakin Limingantullin ja Kaakkurin puolesta kuulua kammottavaa surinaa ja rouskutusta, ja siitä tiedetään, että nyt ne ovat täällä.

Onhan meitä sentään varoitettu. Moni ei ole vielä hirvikärpästä nähnyt, mutta siitä on kuultu karmaisevia tarinoita. Se iskee kiinni hirveen, poroon, ihmiseen tai mihin tahansa vähänkin karvaiseen luontokappaleeseen, eikä päästä irti. Elleivät verisuonet kokonaan tyhjene, ainakin puremakohtaan tulee niin hirvuinen visvainen kuoppa, ettei se parane vuosikausiin. Puukolla hirvikärpäsen kuulemma saa kaivetuksi irti ihon alta, mutta henki ei lähde sittenkään. Varsinais-Suomessa kerrotaan erään kirvesmiehen onnistuneen tappamaan päänahkaansa iskeytyneen kärpästäin möykäisemällä sitä täysillä vasaralla niskaan. Suremaan jäivät hirvikärpäsen leski ja 120 000 jälkeläistä sekä kirvesmiehen leski ja neljä jälkeläistä.

Mikään myrkky ei hirvikärpäseen tehoa, sillä sillä on kova pinta ja raaka luonto. Offia se pistelelee aamiaiseksi ja DDT:tä lounaaksi. Ruokolahdella yritettiin kerran hävittää hirvikärpäset lentoruiskuttamalla niiden päälle puhdasta syanidia, mutta ruiskutuksen jälkeen jäljelle jäi 75 hehtaaria lakoutunutta metsää ja 28 hirvenraatoa, joissa hirvikärpäset jatkoivat juhliiaan.

Mikä siis neuvoksi, kun tällainen täystuho uhkaa pohjoista Suomeamme. Kai me sen saamme jollakin konstilla torjutuksi, sillä eivät näiden seutujen valloituksessa ole vuosisatoihin onnistuneet sen paremmin saksalaiset kuin venäläisetkään – ruotsalaisista puhumattakaan. Koska myrkyt ja muut aseet eivät näytä tehoavan, kannattaa varmaan yrittää nykyaikaisempia keinoja, lähinnä oveluutta.

Ensimmäiseksi voimme yrittää niin sanottua poltetun maan taktiikkaa. Ammutaan siis hirvet sukupuuttoon ja toivotaan, etteivät hirvikärpäsetkään sen jälkeen tänne vaivautuisi. Tätähän joukko punahattuisia henkilöitä syksyisin yrittääkin, muttei ole vielä täysin onnistunut. Sitä paitsi on olemassa se vaara, että jos hirvet loppuvat, kärpäset iskevät entistä hanakammin meihin muihin.

Toinen mahdollisuus on yrittää neuvotella hirvikärpästen kanssa. Jospa ne hyvinkin talttuisivat, jos niille selitetään rauhallisesti, että veren imeminen toisesta on metsäkiusaamista, ja sellainen ei ole ollenkaan toivottavaa nykymaailmassa. Jos tämäkään ei auta, lienee pakko turvautua keinoista kauheimpaan: ilmoitetaan Euroopan unioniin, että meillä on täällä hienosti hirvikärpäsiä, ja pannaan vielä ministeri Sirkka-Liisa Anttila perään kehuaan kuinka hyvin Suomessa pyyhkiikään hirvikärpästen kanssa. Ei kulu aikaakaan, kun Brysselistä tulee direktiivi, jossa määrätään Suomi rajoittamaan hirvikärpästensä määrä 256:een kappaleeseen. Asiaa valvomaan lähetetään EU:n viralliset hirvikärpäslaskijat, ja ellei direktiiviä noudateta, Suomelta kielletään hirvikärpästen pito kokonaan.

Artikkelin lähde Kaleva